

Бъди промяната, която искаш да бъдеш

Не на агресията

За насилието се говори постоянно и навсякъде - телевизия, радио, вестници, интернет. По улиците също наблюдаваме агресивно поведение - побоища и подигравки.

За съжаление, насилието в училище също не е изключение. Там, ние учениците, ставаме свидетели и усещаме лошото поведение на един или друг от нас. Стремим се да приличаме на мускулести герои от филми, в които уж „доброто побеждава злото“. Това ни впечатлява и оставя спомен, като пример за добро поведение, но не е така.

Агресията в училище не е само последица от игрите, филмите и интернет. Нашите майки, бащи, баби и дядовци имат не по-малка вина за нарастването ѝ между нас децата в училище и навън. Забързани в своето ежедневие, в мисли за утрешния ден, те често пренебрегват ранните признаци на промяната към недобро у децата си. Те си мислят: „Моето дете не е такова“, „То е толкова добричко“, „То никога не би направило така“, „То има всичко“, „То не би откраднало, обидило или ударило“. Точно тази „сляпа вяра“ на нашите родители, ни кара да си мислим, че докато някой не разбере какво точно се случва, няма проблем или „Какво пък, ако обидя или набия някого?“, „Той не ми е симпатичен“, „Той е по-слаб от мен“, „Неговите родители са безработни“..., „Я да му покажа кой командва тук!“

Неприемливото отношение не се наблюдава само между учениците в клас. Важно е да знаем, че стъпването и мачкането на цветя и растения, дразненето и причиняването на болка на животни, ритането на кошчета за боклук, драскането и рязането на седалки в автобусите и т.н. са също толкова истински форми на насилие, като ударите с юмруци, сбиванията и обидите.

Аз не мисля, че хората се раждат лоши. В началото те са деца, а когато на едно дете се случи да стане свидетел на неприятна случка, която то няма възможност да промени или разреши е много възможно неговата постъпка да бъде също агресивна. Често пъти проявяваме агресия, без да осъзнаваме. Ако ни попитат защо се държим така, ние нямаме точен отговор или ще измислим нещо не съвсем убедително, за да излезем от ситуацията и което ще забравим и няма да се замисляме за това, какво причиняваме. А последиците от тормоза могат да бъдат много и все лоши!

На пръв поглед мислим, че е засегнато само тормозеното дете, но не е така. Засегнати са и мъчителите, тези които ги харесват, а и такива, които наблюдават от страни и които мълчат за случващото се. Никой не е пощаден! Не е нужно да отговаряме на лошото с лошо, трябва да се учим да владеем гнева си, за да не бъдем лоши към другите. На тази земя всички сме равни и трябва да се научим да проявяваме търпимост един към друг и да зачитаме правата на другите.

Ако ние не положим заедно усилия за намаляването на агресията, то кой друг ще го направи!

Автор: Рая Трифонова Иванова – 11 год.

Ученичка В клас
ОУ „Св. Климент Охридски“
с. Буковлък обл. Плевен

e.mail:

ou_bukovlak@abv.bg

Втора възрастова група

Консултант - преподавател по БЕЛ

г-н Димитър Михайлов